

GÖKYÜZÜNDE MEMLEKET

Bir posta güvercininin kanadındadır benim vatanım. Posta güvercini kanadını açar ve yol alır benim memleketimin semalarında. Tarihi bir yolculuğa kanat çıkar.

Sene 1071.

Malazgirt sirtlarında, işte Alparslan atının üzerinde. Kefene benzeyen beyaz elbisesi içinde askerlerine seslenmektedir: "Ölürsem beni buraya, yiğitçe çarpıştığım bu yere gömün." diye talimat vermektedir. Sadece o değil, bütün ordusu ölümden zerre kadar korkmuyor. Biliyorlar ki ölüm Cennet'e açılan bir kapı olarak önlerinde beklemektedir. Ve işte bu inançla çarpışıyorlar Malazgirt Meydanı'nda, bu inançla zafere koşuyorlar. Ve Alparslan çağlar öncesinden sesleniyor milletine: "Size öyle bir vatan bıraktım ki ebediyen Türk yurdu olarak kalacaktır." diye. Ve bu seslenişi çağlar ötesinden bile duyuyoruz, bütün iliklerimizde hissediyoruz.

Posta güvercini usul usul yol almaya devam ediyor yurdumun semalarında.

Sene 1453.

İstanbul Fatih ve ordusu, Peygamber vaadini yerine getirmek için hazırlıklar yapmaktadır. Yıllardır inim inim inleyen insanlığın imdadına yetişmek için gün saymaktadır. O ne güzel memleketir öyle, onu fetheden komutan ne güzel komutandır. Fatih ve ordusu ölüme koşarlar hiç tereddüt etmeden. Çünkü İstanbul semaları ezanlarla inlemedikçe onlara rahat bir uyku yoktur. İstanbul asıl sahiplerini beklemektedir artık; yollar kapatılsa, dünya yardıma koşsa ne yazar. Fatih karadan yürütür de gemilerini öyle girer Haliç'e. İşte 29 Mayıs sabahı İstanbul semalarında yepyeni bir güneş doğmaktadır ve Ayasofya'da ilk Cuma namazı kılınmaktadır. İstanbul'un asıl sahipleri gelmiştir artık.

Posta güvercini süzölmeye devam eder göklerde. Ancak hüznölüdür gözleri. Çünkü Türk yurtları işgal altındadır.

Sene 1915.

Memleket işgal edilmiş, toprakları düşman askerlerinin ayaklarıyla kirlenmiştir. Düşman bu memleketi parçalamak için gün saymaktadır artık. Oysa unuttuğu bir şey vardır; bu memleketin kınalı kuzuları. Annelerin kurbanlık koyunlar gibi ellerini kınalayıp da vatan için ölmeye gönderdiği kuzuları. "Bu memleket; Fatihlerin, Alparslanların emaneti bu memleket düşman eline geçecekse, yurdumun toprakları düşman çizmeleriyle kirlenecekse, yaşamamın ne anlamı var?" diyen kınalı kuzular. Onlar bedenlerini siper ederler de mermilerin, topların önüne yine de bu memleketi çiğnetmezler. İşte düşman bunu unutmuş, zafer nidalarıyla yol almaktadırlar Çanakkale Boğazı'nda. Oysa taarruza değil ölmeye hazır olan yiğitler, komutanlar var karşılarında. Neye uğradığını, nereye sığınacağını bilemez düşman. Çünkü masa başında yaptığı planlarında Seyit Onbaşılı hesapta katmamıştır. Yüzlerce kilo ağırlığındaki topları, tek başına taşıyabilecek olan Seyitlerin inancını, vatan aşkını hesaba katmamıştır. Akiflerin kaleminin gücünü, Mustafa Kemallerin inancını, dehasını hesaba katmamıştır.

Posta güvercini 19 Mayıs günü bir vapurla birlikte yol almaya devam eder ve Samsun semalarında.

Her köşesi işgal edilmiş memleket adeta kurtarıcısını beklemektedir. O kurtarıcı gelmiştir artık. Kurtuluşun kıvılcımının Anadolu'dan, Alparslanın diyarından çakılacağına farkındadır. Adı Mustafa Kemal olan bu komutan biliyordur ki, esaret nedir bilmeyen bu millet, ayağa kalkmak için bir kıvılcım beklemektedir. Ve o eşsiz komutan içinde o kıvılcımla birlikte gelmiştir. Bütün dünyaya gücümüzü göstermek ve memleketimizi kanımızın son damlasına kadar savunacağımızı haykırmak için gelmiştir.

Bu millet bütün dünyaya yeniden dirilişin ne olduğunu göstermek için beklemektedir. Sütçü İmamlar, Maraşlar kahramanlıklarını göstermek için beklemektedir. Kadını, erkeği, genci, yaşlısı ile birlikte bir millet ayağa kalkmıştır artık. Anneler kundaktaki bebeklerinden, babalar evlatlarından vazgeçmiştir. Bir tek gerçek vardır; vatan. Esaret nedir bilmeyen milletim düşman elinde inledikten sonra yaşamak neye yarayacaktır? Belki bedenler ölecektir bu uğurda ama ruhlar ebedi yaşayacaktır. Bu memleket semalarında ezanlar yükseldikçe ruhları ebedi bir huzur bulacaktır.

İşte bu manevi güç ve inançla bir millet topyekün ayağa kalkar. Bu mücadele Kurtuluş Mücadelesi diye Türk tarihine gururla yazılır.

Posta güvercini gördükleriyle birlikte uçmaya devam eder tarih sayfalarında.

Sene 2016. Sinsi ve sıcak bir gece.

Bu geceyi tarihler 15 Temmuz diye yazacak sonraları. 15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü diye. Bir milletin bütün cihana yeniden vatan sevdası, millet aşkı nedir diye öğrettiği gün diye geçecek takvimlere. Bir milletin, vatan ve haysiyeti uğruna ölüme yürüdüğü, koştuğu, ölüme güldüğü gün diye yazacak. Asım'ın nesli diyordu ya İstiklal Şairi, çığnetmez vatanını diyordu ya; işte o nesildi o gece meydanlara koşan. Sinsi ve hain planlar yapanlar o Asımları hesaba katmamışlardı. Bilmiyorlardı ki Ömer Halisdemirler olarak yaşıyordu hala Asımlar. Hainlerin alınının ortasına tek bir kurşun sıkmak için beklemekteydi. Bilemediler, nereden bilsinler vatan nedir, bayrak nedir diye bilmeyenler. Ölüme gülerken gidenleri onlar bilemezler.

Tarih bir kere daha tekerrür etmiştir. Bir kere daha vatan topraklarının millet için ne ifade ettiğini anlamıştır dünya. Tankların üzerine yürüyen bu millet, hürriyeti uğruna canını vermeye hazır olduğunu ilan etmiştir.

Posta güvercini yolculuğunu tamamlar. Bir cihan devletinin başından geçenlere tanık olur. Zaman geçer, yeni planlar, yeni savaşlar baş gösterir elbet. Bu Cennet vatan yine birilerinin çirkin planlarına dahil edilir. İşte bu yüzden her daim hazır ve tetikte olmak zorundadır bu millet. Çünkü düşman bu milletin ancak inancını ve değerlerini kaybederse düşeceğini anlamıştır. Saldıracağı silahların isimleri, şekilleri değişecektir, oysa beslediği ümitleri her zaman aynı kalacaktır. Bu yüzden her daim uyanık ve hazırda olmamız gerektiğini unutmamalıyız. Çünkü dünya üzerindeki mazlumların bir tek savunucusu ve sahiplenicisi var artık. Son kale Türkiye!